

ἀπομάκρουλλος ἐπίθ. Θήρ. ἰομάκρουλλος Ρόδ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. μακρουλλός. Ἀπόμακρος (II), ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἰομάκρουλλο σπῖτι Ρόδ.

ἀπομακρυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μακρυνέσκω.

1) Ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος, φέρω τινὰ μακράν: Τὸν παίρνει καὶ τὸν ἀπομακρύνεσκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ψέλλει. Τὸν ἀπομακρύνεσκε καὶ τὸν κουβέδιαζε. 2) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀπομακρύνομαι: Ὅσο πάει ἡ συγγένεια μας κι ἀπομακρύνεσκε. Μ' ἀρέσει ν' ἀπομακρυνέσκουμαι μοναχιά μου καὶ νὰ σκέβουμαι τί θὰ κάνω.

ἀπομακρύνω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀπομακρύνου Τσακων. ἀπομακρένω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μύκ. — ΔΣολωμ. 29

Τὸ μεταγν. ἀπομακρύνω. Ὁ τύπ. ἀπομακρένω, διάφορος τοῦ ἀνωτέρω ἀπομακρένω, ὁ ἰδ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπομάκρυνα κατὰ τὸ σχῆμα ἔμεινα-μένω κττ. καθὰ καὶ ἀπαλένω, ἀρτένω, ντένω, πλένω κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,295. Πβ. ΙΒογιατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 133 κέξ.

1) Ἐνεργ. μακράν ἀπάγω, ἀπομακρύνω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Φύσηξε ὀφείρας κι ἀπομάκρυνε τὴ βροχή. Τὸν ἀπομάκρυναν τὸν δεῖνα ἀπὸ τῆ συντροφιά - ἀπὸ τὸ σπῖτι, γιατί ἦταν ἐνοχλητικὸς σύνηθ. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι Μύκ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ.ά.) — ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Ἐπεμάκρυνεν ἄσ' οὐ χωρίον ἢ δεῖσα (ἢ ὁμίχλη) Τραπ. Ὁ ἥλὸν ἐπεμάκρυνεν (ὁ ἥλιος ἀπεμακρύνθη) Πόντ. || Ἄσμ.

Ὡρα καλή σου, ποῦ πᾶς ἐδῶθε

κι ἀπ' τοῖς βοσκῆς σου ἀπομακρένεις;

Μύκ. — Ποίημ.

Ἀπ' εὐαῖς ἀπομακρένει | κάθε δύναμι ἐχθρική

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. 2) Μέσ. ἀπομακρύνομαι λόγ. σύνηθ.: Ἀπομακρύνθηκε μόνος του ὁ δεῖνα, γιατί κατάλαβε πῶς δὲν τὸν θέλουν.

ἀπομάκρυνσι ἡ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομακρύνω.

Ἀπομάκρυνσαν, ὁ ἰδ.

ἀπομάκρυσμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀπομάκρυνγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομακρύνω.

Τὸ νὰ ἀπομακρύνῃ τις ἢ νὰ εὐρίσκεται μακράν, ἀπομάκρυνσις. Συνών. ἀπομάκρυνσι.

ἀπομάλᾱ ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπιμάλᾱ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. δμάλᾱ.

1) Κατ' εὐθείαν, καθ' ὀριζοντίαν γραμμὴν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Πῖει ἀπιμάλᾱ Χαλδ. 2) Ἄνευ κόπου, ἀκόπως, εὐκόλως Πόντ. (Χαλδ.): Ἀτὸ ἀπομάλᾱ ἔρθε με (ἀκόπως καὶ οἶονεῖ ἀνεπιπίστως ἀπέκτησα τοῦτο). Ἀπιμάλᾱ κάνεις τιδὲν 'κι δὲ' σε (χωρὶς νὰ κοπιᾷσῃς κανεὶς δὲν σοῦ δίδει τίποτε).

ἀπομαλάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἰομαλάσσομαι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μαλάζω.

Τρίβομαι ὅπου πονῶ.

ἀπομαλακώνω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μαλακώνω.

Καθιστῶ τι ἐντελῶς μαλακόν: Ἡ κοινωνία σου χαλαρώνει, σοῦ ἀπομαλακώνει ὥς καὶ τὸ φόβο ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 59.

ἀπομαλλίγνομαι Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀπομαλλίγνομαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Προξενῶ ἀταξίαν εἰς τὴν κόμην μου, οἶον ἐπὶ διαπληκτισμοῦ. Συνών. ἀναμαλλιάζομαι (ἰδ. ἀναμαλλιάζω 3), ξεμαλλιάζομαι (ἰδ. ξεμαλλιάζω).

ἀπομαλλίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουμαλλίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόμαλλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἀπόμαλλο 1, ὁ ἰδ.: Πέτα τα αὐτὰ τὰ ἀπουμαλλίδια, δὲ γένουντι τίπουτα, εἶνι κουντά.

ἀπόμαλλο τό, Ἡπ. Κρήτ. (Σφακ.) Νάξ. κ.ά. ἀπόμαλλον Θράκ. (Αἰν.) ἀπουμᾶλλ' Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

1) Τὰ ἐκ τῆς ξάνσεως τῶν μαλλίων ὑπολειπόμενα μικρὰ καὶ σχεδὸν ἄχρηστα μαλλία Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Νάξ. κ.ά. Συνών. ἀποκροκύδα, ἀποκρόκυδο, ἀπολαναρίδα, ἀπολαναρίδι, ἀπολανάρισμα, ἀπομαλλίδι, ἀπομεινάρει (ἰδ. λ. ἀπομεινάρεις Β 3 α), ἀποχτενίδι.

2) Πληθ., τὰ ἀποπίπτοντα κατὰ τὸ κούρευμα τοῦ ποιμνίου μαλλία Κρήτ. (Σφακ.): Ἐπῆγα κ' ἐμάζωξα κἀδόσα ἀπόμαλλα.

ἀπομαμουρεύω Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μαμουρεύω.

Καθιστῶ τινα δύσκολον, στρεβλόν, κακόν: Ἡ ἰδία ἡ περηφάνεια του τὸν ἀπομαμούρευε.

ἀπομανικοῦμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. μανίκι.

Ἀνασιζώνω τὰς χειρίδας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκουμπώνω.

ἀπομανίκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομανικοῦμαι.

Τὸ ἀνασκήνωμα τῶν χειρίδων. Συνών. ἀνασκουμπώμα.

ἀπομάνουρο τό, Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. μανούρι.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τοῦ τυροῦ κατὰ τὴν τυροκομίαν, ἐξ ὧν παρασκευάζεται δεύτερος τυρός.

ἀπομανταλώνω ἀμάρτ. ἰομανταλών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μανταλώνω.

Ἀφαιρῶ τὸν μάνδαλον διὰ τοῦ ὁποῖου κλείεται ἡ θύρα. Συνών. ξεμανταλώνω.

ἀπομαντεύω Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 17 ΓΨυχάρ. Ἀγν.² 158

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μαντεύω.

Μαντεύω, ἐννοῶ, συμπεραίνω: Ἐπειτα τ' ἀπομαντεύω κι ἀπὸ τὰ δικά μας Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἄν. Τί τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν τόπο του δὲν ἦταν καὶ δύσκολο νὰ τ' ἀπομαντέψῃς αὐτόθι. Τί δὲ θὰ δινε ἡ Ἀγνούλλα μας νὰ τὸν ἀντάμωνε ἄξαφνα 'ς τὸ δρόμο ν' ἀπομάντενε ἀπὸ τὰ μοισίδια του τί τοῦ γινότανε μέσα του ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀπομαντζιρίζω Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μαντζιρίζω.

1) Πλύνω, καθαρίζω τὰ μαγειρικά σκεύη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιμελείας τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀρχομένης νηστείας διὰ νὰ ἀπαλλαχθοῦν οὕτω παντὸς ἰχνους λιπῶδους οὐσίας ἐνθ' ἄν.: Ἀπομαντζιρίζω τὰ δκευᾶ Ὁφ. Τραπ. Συνών. ἀποκρεατίζω 2. 2) Μέσ., ἀπέχομαι πασχάλινων φαγητῶν (ἰδίᾳ ἐνεκα πενίας) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.):